

■ гість номера

«Досвід, котрий українська армія здобуває в АТО, може стати у нагоді будь-якій країні»

Про основні аспекти медичного забезпечення армії США та досвід українських військових медиків розповідає начальник регіонального медичного управління ЗС США в Європі бригадний генерал Деніс Лемастер.

4
стор.

■ досвід

Війна мотивує до змін

Із початком АТО на Донбасі наша Служба змушена перебудувати свої плани й підходи, аби відповідати вимогам реальної ситуації. Повною мірою це стосується й відомчої галузі охорони здоров'я, зокрема її провідної установи – Центрального клінічного госпіталю. За роки гібридного протистояння ЦКГ максимально адаптувався до нових потреб.

5
стор.

**ПРО ЖИТТЯ
ДЕРЖАВНОГО
РУБЕЖУ**

**КОМПЕТЕНТНО,
ЯСКРАВО,
ЦІКАВО ВСІМ**

читайте у газеті
«Прикордонник України»
та журналі «Кордон», передплата
на які не закінчується ніколи

Передплатний індекс:
газети – 61023, журналу – 48736

Прикордонник України

№ 44 (5538)

25 Листопада 2016 року

ЗАСНОВАНА У 1943 РОЦІ

ГАЗЕТА ДЕРЖАВНОЇ ПРИКОРДОННОЇ СЛУЖБИ УКРАЇНИ

Загрози подолаємо спільно

Служба отримала чергову партію міжнародної технічної допомоги від МОМ

2
стор.

■ кордон за тиждень

Встановленим порядком оформлено
1,470 млн осіб
та **352 тис.** транспортних засобів

Затримано за незаконне перетинання
кордону **450** осіб,
зокрема, **2** незаконні мігранти

Вилучено **14** одиниць зброї,
122 боєприпаси
та **2,1** кг наркотичних речовин

Затримано товарів і вантажів,
що незаконно переміщувалися через
державний кордон, на **4,462 млн** гривень

коротко про головне

Освіта ближче

Уряд затвердив порядок державної підтримки для здобуття професійно-технічної і вищої освіти ветеранам, їхнім дітям та дітям внутрішньо переміщених осіб. Підтримка надаватиметься п'ятьма категоріям громадян:

1) особам, що визнані учасниками бойових дій відповідно до пункту 19 частини першої статті 6 Закону України «Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту»;

2) дітям осіб, визнаних учасниками бойових дій відповідно до пункту 19 частини першої статті 6 Закону України «Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту»;

3) дітям, які віднесені до осіб, зазначених в абзацах четвертому–восьмому та чотирнадцятому пункту 1 частини першої статті 10 Закону України «Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту»;

4) дітям, один із батьків яких загинув (пропав безвісти або помер) внаслідок захворювання, одержаного в період участі в антитерористичній операції;

5) дітям, які зареєстровані як внутрішньо переміщені особи.

Для кожної категорії передбачено різні види підтримки. Це може бути повна або часткова оплата освіти, пільгові довгострокові кредити на навчання, соціальна стипендія, безоплатні підручники, проживання в гуртожитках, доступ до мережі Інтернет, систем баз даних у державних та комунальних навчальних закладах.

Олена ТАЩИЛІНА

Презентовано Білу книгу

У Міністерстві з питань тимчасово окупованих територій та внутрішньо переміщених осіб України презентували Білу книгу «Крим після анексії. Державна політика, виклики, рішення та дії». У виданні описано процес формування політики України стосовно півострова, а також дії Росії після анексії. Також проаналізовано поточну політико-правову ситуацію, що склалася з моменту окупації: статус анексованої території, захист громадян та їхніх майнових прав, статус ВПО та політики санкцій стосовно країни-агресора.

Крім того, розглядається інформаційна, освітня та соціальна політика, яку проводить на півострові російська влада і що цьому може протиставити Україна. Водночас експерти звернули увагу на брак інформації про політику України щодо Криму, передусім для населення півострова. Як приклад, було наведено вступ до українських вишів кримської молоді. Незважаючи на створення пільгових умов для вступу, кількість студентів із Криму не перевищує 200. Причина цього – недостатня інформованість серед кримчан про можливості, які їм надає Україна.

Сергій ПОЛЩУК

технічна допомога

Загрози подолаємо спільно

Днями Держприкордонслужба отримала технічне обладнання та транспортні засоби вартістю два мільйони євро. Передане є частиною другої фази міжнародного проекту СУРКАП, що зміцнює захист і охорону державного кордону України. Проект фінансується Європейським Союзом та впроваджується Міжнародною організацією з міграції (МОМ).

Віктор ВИРВА,
фото Валерія ОЛІЙНИКА

Загалом прикордонники отримали 25 позашляховиків Volkswagen Amarok Pickup Trendline, 6 мінібусів Volkswagen T6 Kombi, 45 мотоциклів Enduro PR4, 10 квадроциклів Outlander L Max 570 DPS, 30 тепловізійних біноклярів Archer TGX-8/75-640, 4 комплекти системи бездротового спостереження Defendec та майже 70 пар бігових лиж.

Передавання техніки відбулося у Житомирі за участі керівництва Держприкордонслужби, області та міста, партнерів із Представництва ЄС в Україні та Міжнародної організації з міграції в Україні.

Під час свого виступу перший заступник Голови Служби генерал-лейтенант Василь Серватюк підкреслив, що відомство у своєму розвитку постійно орієнтується на європейські зразки прикордонної охорони, саме тому співпраця з Представництвом Європейського Союзу завжди була, є і буде пріоритетною та основоположною.

– Сучасне обладнання та транспортні засоби, придбані в рамках другої фази проекту

СУРКАП допоможуть підрозділам Північного регіонального управління забезпечити надійну охорону українсько-білоруського рубежу, – зазначив Василь Серватюк.

У свою чергу секторальний менеджер Представництва ЄС в Україні Стефан Далгрєн наголосив:

– Ми повинні бути впевнені, що кордони з сусідніми країнами захищені. Сьогоднішня передача обладнання уже не перша. Ми доволі тісно співпрацюємо з Держприкордонслужбою з 2000-их років. Це свідчить про те, що Європейський Союз усвідомлює всю важливість України.

При цьому пан Далгрєн додав, що прикордонна служба України показує один із найкращих рівнів у роботі серед інших вітчизняних служб.

Крім того, координатор програми міграційного менеджменту Представництва МОМ Лаура Скоретті відмітила, що Уряд України показав максимум співпраці, а також активність у подоланні таких ризиків, як незаконна

міграція, контрабанда, торгівля людьми, переміщення наркотиків тощо.

Для того, щоб втілити ініціативи в життя необхідна підтримка таких проектів, як СУРКАП та інших, щоб покращити ефективність безпеки кордонів. Це є досить важливим як для Білорусі, так і для України, які продемонстрували своє бажання подолати існуючі загрози на державному рубежі, – підкреслила Лаура Скоретті.

Зазначимо, що друга фаза регіонального проекту ЄС «Підвищення потенціалу у сфері охорони кордону та двостороннього співробітництва між Україною та Білоруссю» розпочалася в квітні 2014 року. Бюджет порівну розділений між двома країнами і становить 5,35 мільйона євро. Проект також співфінансується Міністерством закордонних справ Румунії, МОМ і прикордонними відомствами України та Білорусі. До весни 2017 року ефективність захисту межі між Україною та Білоруссю має підвищитися завдяки закупівлі обладнання, візітам до ЄС для обміну досвідом, семінарам щодо інтегрованого управління кордонами.

У ході заходу гості мали змогу оглянути передані автомобільну техніку та інші технічні засоби. Примітно, що того дня було представлено лише частину отриманого обладнання. Решта техніки вже активно використовується й допомагає прикордонникам.

Далі учасникам заходу та гостям вартіві рубежу продемонстрували свої навички. Зокрема, відбувся показовий виступ кінологічної групи та охоронців кордону з мобільного підрозділу Житомирського загону.

■ офіційні заходи

Вшановано героїв Майдану

З нагоди відзначення Дня Гідності та Свободи у Держприкордонслужбі відбулася низка заходів, де вартіві рубежу віддали належну шану громадянському подвигу, патріотизму й мужності людей, які стали на захист демократичних цінностей та відстояли національні інтереси і європейський вибір нашої держави.

Людмила ТКАЧЕНКО

Зокрема, в Адміністрації Держприкордонслужби пам'ять про тих, хто відстоював права українців та європейське майбутнє нашої держави і віддав своє життя, вшанували хвилиною мовчання.

– Завдяки великій національній відвазі та самовідданості, силі духу й стійкості патріотів було змінено хід історії нашої країни. І наш вибір є незмінним. Державна прикордонна

служба, як і все суспільство, впевнено рухається до Європи, – наголосив Голова Служби генерал-полковник Віктор Назаренко.

Керівники та персонал відомства поклали квіти до пам'ятних меморіалів, пов'язаних із боротьбою за свободу, незалежність, територіальну цілісність України, місць поховань героїв Небесної Сотні та учасників антитерористичної операції. А в Центральному музеї Держприкордонслужби, музеях регіональних управлінь і органів охорони кордону розгорнуто експозиції і тематичні виставки, присвячені Дню Гідності та Свободи і воїнам-

прикордонникам, які загинули під час проведення АТО.

Не залишилося осторонь і підрастаюче покоління. Для курсантів навчальних закладів відомства, учнів шкіл, розташованих на ділянках відповідальності підрозділів Держприкордонслужби, учасники АТО провели патріотичні, інформаційно-пропагандистські та просвітницькі заходи, екскурсії, уроки пам'яті та виховні години. Охоронці рубежів побажали хлопцям і дівчатам вирости справжніми патріотами своєї держави та пам'ятати героїв своєї країни. ■

■ на контролі

Східні рубежі до зими готові

Голова Державної прикордонної служби України генерал-полковник Віктор Назаренко в ході робочої поїздки перевіряв готовність підрозділів Східного регіонального управління до зимового періоду.

Олег СЛОБОДЯН

Нещодавно в Адміністрації Держприкордонслужби відбулося розширене засідання Колегії відомства, на якому розглядалися питання готовності органів і підрозділів до виконання завдань у зимовий період. Під час засідання зазначалося, що організація служби взимку вимагає додаткових заходів, пов'язаних з різкою зміною погодних умов, обмеженими можливостями використання авіації, складною гідрометеорологічною обстановкою на морі тощо. У зв'язку з цим усім керівникам органів Держприкордонслужби на місцях було визначено чіткі завдання.

Для перевірки їх виконання очільник прикордонного відомства побував у підрозділах Донецького, Краматорського, Луганського, Харківського прикордонних загонів та Маріупольського загону Морської охорони. Віктор Назаренко перевіряв умови та організацію несення служби у КПВВ, прикордонних підрозділах, поспілкувався з військовослужбов-

цями, а також керівниками органів місцевого самоврядування і місцевими мешканцями. На ділянках Харківського та Луганського загонів Голова Держприкордонслужби ознайомився із поточними результатами реалізації плану інженерно-технічного облаштування українсько-російського кордону.

Перебуваючи в зоні АТО, Віктор Назаренко також ознайомився із ходом монтажу системи моніторингу надводної обстановки та оглянув матеріально-технічну базу. Зокрема, у Маріуполі він перевіряв ходові характеристики нового швидкісного патрульного катера типу УМС-1000. Тактико-технічні характеристики оновленого катера дозволять прикордонникам більш ефективно виконувати покладені на Морську охорону завдання.

Голова відомства вказав керівникам органів охорони кордону на низку недоліків в організації служби та тилового забезпечення, зазначивши, що загалом стан готовності підрозділів до зими дає змогу зберегти життя та здоров'я особового складу і виконати всі поставлені завдання. ■

■ соціальна адаптація

Сильні духом

Поранені бійці АТО та люди із інвалідністю із різних областей України взяли участь в «Іграх Героїв», що відбулися у Львові.

Ярослава МЕЛЬНИК

Головні герої спортивного дійства – бійці, які зазнали поранень на Донбасі. Дехто з них може пересуватися лише в інвалідному візку, хтось використовує протези, однак веде при цьому майже звичайний спосіб життя. Серед 25 учасників змагань – і військовослужбовець Львівського прикордонного загону майор Юрій Козловський, який отримав поранення в Краматорську.

Учасники нинішніх «Ігор Героїв» взяли участь у естафеті, підтягувалися на турніках,

піднімали штангу тощо. Для них важлива не перемога, а демонстрація того, що життя після травми триває і не варто впадати у відчай.

– Усі хлопці працюють не тільки задля результату, а й для фізичної та психологічної реабілітації. Щоб показати людям свою силу духу, силу духу українського народу, – переконаний координатор змагань Сергій Романовський.

Попередні чотири етапи «Ігор Героїв» відбулися у Києві, Харкові, Дніпрі та Миколаєві. Змагання у Львові організувала громадська організація інвалідів-воїнів АТО «Пульс життя» за підтримки управління фізичної культури та спорту Львівської облдержадміністрації та Львівського регіонального центру фізичної культури і спорту інвалідів «Інваспорт».

Планується, що уже з наступного року українські бійці-спортсмени змагатимуться на аналогічних турнірах з військовослужбовцями з інших країн. ■

■ гарячі будні

Півбагажника готівки

У пункті пропуску «Гнутове» прикордонники затримали 35-річного жителя Макіївки, який на автомобілі «Ауді» намагався потрапити на тимчасово окуповану територію. Охоронці рубежу вирішили прискіпливіше оглянути авто, і їхні підозри підтвердилися. У багажнику було два пакети, заповнені купюрами номіналом по 200 гривень, та комплектуючі до комп'ютерної техніки. Як виявилось згодом, наш співвітчизник намагався перевезти 1,7 мільйона національної валюти. Наразі тривають фільтраційні заходи щодо з'ясування походження та призначення даних коштів.

Сергій ЯКИМЕЦЬ

Марихуана в колесах

У контрольному пункті в'їзду «Майорське» службова собака Бренда спрацювала на автомобіль «Ніссан», яким керував наш співвітчизник. Оглянувши ретельніше автівку, прикордонники знайшли дев'ять пакунків із сіро-зеленою речовиною з характерним запахом марихуани по 800 – 900 грамів кожний. Про цей факт охоронці рубежів поінформували представників Національної поліції.

Людмила ТКАЧЕНКО

Range Rover не пройде

У Глухівському районі прикордонники Сумського загону запобігли незаконному переміщенню через кордон з Росії авто марки Range Rover, яке намагалися перевезти оминаючи пункти пропуску. Відразу після отримання оперативної інформації про можливе порушення рубіж було прикрито додатковими групами. Невдовзі за кількості метрів від кордону на напрямку між російським населеним пунктом Слободка-Івановка та українським Вовківка було виявлено автомобіль Range Rover російської реєстрації. Не змігши подолати перешкоди та розуміючи, що його наміри викрито, водій утік, залишивши свого «залізного коня». Згодом з'ясувалося, що автомобіль значиться у базі даних Інтерполу як такий, що перебуває у міжнародному розшуку та викрадений в одному з міст Російської Федерації. Наразі прикордонники здійснюють пошук можливих порушників, а авто передано працівникам Національної поліції.

Роман ТКАЧ

Бурштин не доїхав до адресата

У пункті пропуску «Ягодин» прикордонники Луцького загону спільно з працівниками фіскальної служби не допустили вивезення до Польщі шести кілограмів сонячного каміння. Під час перевірки мікроавтобуса «Опель», яким керував 30-річний житель міста Ковель, «зелені берети» ініціювали проведення поглибленого огляду. І, як виявилось, не дарма – в салоні автівки серед речей було знайдено запаковане в поліетиленові пакети необроблене каміння бурштину. Знахідку вилучили та відправили для проведення експертизи.

Ігор ПЛЕТЕНЬ

■ гість номера

Деніс Лемастер: «Досвід, котрий українська армія здобуває в АТО, може стати у нагоді будь-якій країні»

Під час операцій, які проводяться сьогодні під егідою НАТО, командування Альянсу докладає максимум зусиль, аби уникнути прямого вогневого контакту і зберегти життя своїх військових. Та якщо боець усе ж отримав поранення, польові медики зроблять усе можливе, щоб витягнути його з обіймів смерті. У цьому сенсі Україні особливо важливо досягнути натівських стандартів. Тож про основні аспекти медичного забезпечення армії США та досвід українських військових медиків ми розмовляємо з начальником регіонального медичного управління ЗС США в Європі бригадним генералом Денісом Лемастером.

Спілкувалися Сергій ЧЕРЕВАТИЙ,
Вадим КРУТІЙ,
Валентина ЛАЗАРЧУК

– Пане генерале, яку допомогу надає уряд США для посилення в Україні військово-медичного напрямку?

– Перше, чого ми прагнемо досягнути, – вдосконалити оперативні можливості українських Збройних Сил. У цьому сенсі йдеться про надання нелетальної допомоги. Ми не можемо відразу почати формувати цілі ешелони чи з'єднання. Відтак було прийнято рішення забезпечити українську армію індивідуальними аптечками. До того ж паралельно ми організували спеціалізовані курси бійця-рятувальника «COMBAT LIFE SAVER».

– У чому полягає особливість цих курсів?

– Вони розроблені так, аби солдати – не медики – отримали базові навички з надання першої допомоги, вміли підтримати дихання, зупинити кровотечу тощо. Сьогодні ми відвідали Харківський госпіталь і поспілкувалися із шістьма пораненими вояками. Так ось, п'ятеро із них поранено в бою, тому першу медичну допомогу їм надавали побратими, котрі перебували поруч і змогли застосувати знання, здобуті під час згаданих курсів. Така допомога рівнозначна професійній.

Та це, власне, лише перший етап. Далі пораненого бійця потрібно доправити з поля бою до найближчого медзакладу. Тож тепер особливо важливою є платформа чи засіб для евакуації. У серпні ми передали Україні п'ять джипів Humvee із підвищеним рівнем бронезахисту. Ще 40 заплановано передати наступного року. Без сумніву, вони стануть вагомим підтримкою для вашої армії під час транспортування поранених. Від укра-

їнських військових медиків я дізнався, що наразі є велика потреба у платформах для евакуації. Виходячи з досвіду, здобутого в

мацію до програм підготовки польових медиків. Правду говорять, що кожна війна для армії – наче остання. Адже нова війна

Нова війна – це завжди нова зброя, прийоми й техніки. Тому для медиків важливо якомога швидше адаптуватися до нових видів уражень від сучасної зброї, щоб здійснити відповідні медичні коригування, що в результаті допоможе врятувати не одне життя.

Іраці та Афганістані, у солдата є так звана «золота година» після поранення. Якщо в цей відрізок часу вдалося евакуювати його у безпечне місце, зупинити кровотечу і вирівняти дихання, то шанси на успіх є доволі високими.

– це завжди нова зброя, прийоми і техніки. Тому для медиків важливо якомога швидше адаптуватися до нових видів уражень від сучасної зброї, щоб здійснити відповідні медичні коригування, що в результаті допоможе врятувати не одне життя.

Зараз в армії США імовірність виживання солдата після отриманого на полі бою поранення становить 92 відсотки. І ми хочемо, щоб ви теж досягнули таких показників. Крім того, в планах є поставка медичного обладнання більш захисного типу.

– Як Ви вважаєте, досвід українських військових медиків може бути використано країнами-членами НАТО в галузі військової медицини?

– Безумовно. Досвід, котрий українська армія здобуває в ході антитерористичної операції, може стати у великій нагоді будь-якій країні, зокрема й США. Особливо це стосується класифікації поранень та виду зброї, що їх спричиняє. Суть полягає в тому, аби задокументувати отриманий досвід і представити його медичним навчальним закладам та науковим інститутам. Отже, ми зможемо швидко внести важливу інфор-

Знову ж таки, важлива ця «золота година», і чим швидше буде визначено тип поранення солдата, то краще. Усі п'ятеро бійців, з якими ми зустрілися сьогодні, отримали

У солдата є «золота година» після поранення. Якщо в цей час вдалося евакуювати його у безпечне місце, зупинити кровотечу і вирівняти дихання, то шанси на успіх є високими.

осколкові поранення внаслідок артилерійських обстрілів. Це, безумовно, може стати корисним досвідом для США. Адже в переважній більшості поранення наших солдатів в Іраці чи Афганістані призводили до ампутації кінцівок. Якщо тіснішим буде рівень взаємодії між нашими країнами, що більше інформації ми почерпнемо одне від одного й швидко трансформуємо її у програми для майбутніх тренувань, то більше життів вдасться врятувати.

– Україна зіштовхнулася з проблемою психологічної реабілітації поранених. Розкажіть, будь ласка, про медичну реабілітацію для американських солдатів.

– Спочатку розповім, як ми організуємо психологічну реабілітацію в армії США на рівні бригад. Взагалі за надання такої допомоги у нашій армії відповідає медичне управління. Ми зуміли зібрати багаторічний досвід психологічної реабілітації воїнів, щоб сьогодні отримувати максимальний результат. Це, скажу вам відверто, доволі комплексне і об'ємне питання.

Наша країна усвідомлює, наскільки серйозно впливають бойові дії на поведінку та здоров'я наших військових. Тому психологічна реабілітація просто необхідна для повноцінного одужання бійців. Деяким вона потрібна протягом усього життя. Тож для держави є принциповим питанням постійно інвестувати у розвиток медичної системи, аби мати впевненість, що солдатам завжди нададуть необхідну допомогу, навіть після завершення служби.

У кожній бригаді працює група із близько 13 медичних спеціалістів та адмінперсонал. Ми намагаємося організувати службу таким чином, щоб ця команда стала частиною бригади і функціонувала на її базі. Це робиться для того, аби солдат міг у будь-який момент звернутися до медика, а не шукати спеціаліста по півдня, а то й довше. Необхідно, щоб вони отримували допомогу тоді, коли відчувають настання кризи, а отримавши її, могли якомога швидше стати до строю. Таким чином, у нас працюють психологи, психіатри та соціальні працівники. Окрім того, ми залучаємо ще й військових спеціалістів, котрі здійснюють рентгенослідування і можуть провести попередній огляд. Кожна така команда закріплена за своєю бригадою.

На більшості наших військових баз розміщені шпиталі. І залежно від чисельності підрозділу, тут працює команда з питань надання психологічної допомоги. У деяких шпиталях функціонують закриті палати або відділення, де військовослужбовець може залишитися на тривалий час, якщо необхідно більш серйозне медичне обстеження. Загалом працює цілий штаб фахівців із надання психологічної реабілітації, котрі здійснюють посилене лікування. Також діють терапевтичні групи та

капелани, які у вас також є. Отже, солдат має можливість отримати всебічну допомогу.

Якщо з'являється проблема із забезпеченням у госпіталі, ми звертаємося до цивільних медичних установ, з якими заздалегідь укладено контракти на такий випадок. І залежно від ступеня психологічної реабілітації, якої потребує військовослужбовець, ми можемо відправити його на лікування. ■

■ ДОСВІД

Із початком АТО на Донбасі наша Служба змушена перебудувати свої плани й підходи, аби відповідати вимогам реальної ситуації. Повною мірою це стосується й відомчої галузі охорони здоров'я, зокрема її провідної установи – Центрального клінічного госпіталю. За роки гібридного протистояння ЦКГ максимально адаптувався до нових потреб і готовий підтримати захисників кордонів у їхній боротьбі за інтереси держави.

Війна мотивує до змін

Костянтин КРИМСЬКИЙ

Звичайно, прапор прикордонної медицини створювався та розвивався як класичний військовий госпіталь – тобто заклад для медобслуговування людей, які виконують доволі специфічну роботу. Проте за мирних часів столичний відомчий шпиталь функціонував майже у режимі звичайної корпоративної лікарні. Адаптація до воєнних поранень та мінно-вибухових травм у прикордонників траплялася, на щастя, нечасто.

Першим тривожним сигналом став випадок у пункті пропуску «Бачівськ» у жовтні 2013 року. Тоді операційній бригаді ЦКГ довелося терміново виїхати за сотні кілометрів аби рятувати прикордонника, постраждалого від шахідського самопідриву порушника.

Після початку АТО різні бойові ушкодження стали повсякденною практикою для госпітального персоналу. Бо до мирного Києва почали поступати ушкоджені бійці, чий стан дозволяв здійснити транспортування з Донбасу. І хоча конфлікт так і не був названий війною, для медиків це не мало жодного значення. Оскільки офіційно воєнні та антитерористичні рани ані найменшої різниці не мають.

Навантаження було пропорційне активності бойових дій на Сході. Так 2014-го у госпіталі проліковано 246 поранених, мину-

лого року необхідну допомогу тут отримали 23 постраждалих, а із цьогорічних подібних випадків було лише сім.

Певно, найбільш до цього процесу залучалися лікарі хірургічного профілю, проте до подолання супутніх станів уражених у бою пацієнтів активно долучалися й колеги з інших відділень. Тож колись отримані в медінституті знання про лікування немирних ушкоджень довелося підкріпити солідною практикою.

Однак участь кваліфікованих медиків була затребуваною не лише у стаціонарі. Персонал Центрального клінічного постійно виїжджає у відрядження безпосередньо до зони напруги. У перший рік від початку АТО 36 фахівців ЦКГ здійснили 26 виїздів на фронт, де вони загалом провели 558 днів. 2015-го 49 медиків під час 40 відряджень перебували на Донеччині та Луганщині 557 днів. А починаючи із січня 2016-го 59 співробітників знаходилися там уже 346 днів. До речі, вони працюють там і зараз, зокрема для проведення диспансеризації.

При цьому важливо, що відряджені лікарі не завжди виконують свій обов'язок у гарантовано безпечних місцях. На передовій не було червоних хрестів та білих халатів, тому що для противника це лише чудова мішень. У повній бойовій амуніції лікарям доводилося перебувати на передньому краї й ризикувати своїм життям нарівні з іншими. Врешті, 15 представників ЦКГ уже заслужили статус учасника бойових дій.

Звісно, із початком неоголошеної війни госпіталю довелося дбати не лише про збільшення запасів ліків і перев'язувальних матеріалів. Були потрібні додаткові високо-професійні спеціалісти. І вони прийшли за мобілізацією. Зрештою – 14 людей. У підсумку четверо з них вирішили підписати контракт із нашою Службою.

І хоча збройна боротьба з тероризмом точиться лише на сході держави, до її забезпечення тією чи іншою мірою долучилася вся країна. Як приклад – удосконалено алгоритм взаємодії госпіталю з іншими лікувальними закладами. Позаяк рятування фактичних комбатантів потребувало негайних спільних дій. Пов'язане із документальною незгодженістю зволікання тут може обернутися неоправданно прикрими наслідками. Тому було налагоджено робочі зв'язки із низкою партнерських установ. Серед них – Національні інститути: хірургії та трансплантології імені О. Шалімова, серцево-судинної хірургії імені М. Амосова й Інститут травматології та ортопедії. Постійна співпраця також триває із Українською військово-медичною академією та Головним військово-клінічним госпіталем Мінборони. Тобто у разі потреби боротися за життя українських прикордонників готові не лише відомчі медики.

Не залишається поза увагою й процес психологічної реабілітації фронтників. Для цього у госпіталі відкрите відділення неврозів, щоби зробити цю справу у комплексі, на його території збудовано капличку Укра-

їнської православної церкви Київського патріархату, а також налагоджено опіку з боку греко-католицьких капеланів.

Відчутно сприяє модернізації лікувально-діагностичної бази закладу міжнародна спільнота. Наприклад, цього року посол ФРН передав госпіталю від Національної поліції Німеччини два сучасних реанімобілі. Уряд Японії профінансував придбання для ЦКГ сучасних комп'ютерного томографа, цифрового рентгенівського апарата та іншого обладнання, яке значно збільшить діагностичні можливості закладу.

Допомога з-за кордону надходить не лише матеріальна. Задля підвищення рівня підготовки госпітальних хірургів було організовано їхнє стажування у клініках Австрії, Франції, Китаю та Ізраїлю.

У міру сил намагаються зарадити госпіталю й волонтери. Детально перелічити усе ними передане, організоване й зроблене попросту неможливо. Варто лише згадати, що у заняттях з тактичної медицини, які проводилися у ЦКГ, брала участь нинішній очільник Мінорони здоров'я Уляна Супрун. Також про рівень неформальної уваги до закладу та його пацієнтів свідчить відвідування госпіталю дружиною Президента Мариною Порошенко.

Сподіваймося, що загроза українській державності незабаром мине, а серед позитивних наслідків тієї ж АТО стануть безцінний досвід і новий рівень розвитку Служби. І, зокрема, її медичної складової. ■

■ особистості

Честі взірець

Леліючи роками не тільки батькову, але й свою мрію стати прикордонницею, мені крок за кроком доводиться торувати стежки власного життя. Моєму становленню як офіцера я багато чому завдячую розумінню та підтримці тих командирів, які навчали мене завжди досягати поставленої мети. Саме про них моє вдячне слово.

Світлана САВЧУК

Розповідь буде про тих офіцерів, які надихають інших власним прикладом: керівників і просто людей з великої літери. З першим із них довелося зустрітися ще на теренах західної ділянки державного рубежу, де я опановувала перші ази служби. На той час полковник Ігор Левадний займав посаду першого заступника начальника управління – начальник штабу ЗхРУ. Суворий на вигляд, надзвичайно вимогливий до підлеглих за виконання службових обов'язків, він водночас виявляв повагу до кожного з них. А це, особливо у молодих офіцерів, викликає душевну готовність йти за старшим «і у вогонь, і в воду».

Він і на східній ділянці державного рубежу, в зоні АТО, згодом зарекомендував себе як принциповий керівник і чуйна людина. Під час виконання найскладніших завдань першочерговим для нього було збереження життя підлеглих.

Потім був березень 2015-го року. Разом із майже сотнею мобілізованих я прибула для подальшого проходження служби в Донецький загін. Відверто кажучи, побачене перевершило очікуване. Моніторинг ЗМІ перед від'їздом сформував у моїй уяві набагато гіршу картину. І поки я при звичаювалася до нових умов служби, звикала і до абсолютно іншого напрямку роботи. Тут відбулося знайомство з другим героєм моєї розповіді.

«Тримати руку на пульсі кордону», – цей вислів полковника Олега Бурди добре запам'ятався донецьким «вартим рубежу». Маючи великий службовий та бойовий досвід, Олег Вікторович уміло організовував роботу персоналу, який ніс службу в тому числі й безпосередньо на лінії зіткнення.

Динаміка обстановки, що постійно змінюється, ворожі обстріли, облаштування контрольних пунктів, блокпостів та багато

інших невідкладних справ тільки примножували ентузіазм полковника Бурди. Складалося враження, що він у буквальному сенсі жив службою. Довірній справі віддаватися на сто відсотків – так працював він сам і цього навчав своїх підлеглих. Небагатослівний, проте турботливий, Олег Вікторович проявив себе керівником, який залишався для всіх прикладом офіцера честі та людської гідності.

Розповідаючи про нього, заступник начальника Донецького загону з персоналу полковник Руслан Цапюк згадує той час, коли в районі населеного пункту Юганівка бойовики розпочали масований мінометний обстріл позицій зведеного загону тактичного угруповання «Північ».

– Та ніч була як страшний сон, – каже офіцер. – Не забути відчуття, коли розумів, що кожної секунди перебуваєш на грані життя й смерті.

Тоді полковник Бурда зазнав численних осколкових поранень голови. Проте на всі вмовляння підлеглих терміново евакуюватися для госпіталізації, не зважав.

Тільки завдяки рішучим командирським діям Олега Вікторовича терористам не вдалося зненацька захопити і знищити нас, – зазначає полковник Руслан Цапюк.

Згодом Донецький загін очолив полковник Андрій Ігнат'єв. Рішучий і впевнений, з присутньою йому наполегливістю, він протягом року уміло спрямовував підлеглих на виконання поставлених перед ними завдань. За деякий час з найкращого боку проявив себе в роботі оперативно-військового відділу з місцем дислокації у Краматорську. Його професіоналізм високо оцінюють не тільки колеги, а й офіцери із суміжних правоохоронних органів.

Пам'ятаю, як після першого знайомства з Ігнат'євим у мене було відчуття: ось він – справжній еталон військової людини, – згадує заступник начальника відділення інспекторів молодший лейтенант Алекс Тарі.

Жорстка дисципліна і постійна робота над удосконаленням своїх знань зі сторони Андрія Михайловича надихали для служби в лавах «зелених кашкетів» колишнього десантника. Так життєва стежина молодого офіцера перетнулася з полковником Ігнат'євим, який став для молодшого лейтенанта взірцем військової людини.

Про особливий підхід, зваженість під час прийняття рішень очільника Східного регіонального управління ДПСУ генерал-майора Сергія Бідила його колеги говорять чи не щодня. Організувати та відповідати за роботу кожного напрямку окремо – справа не з легких. Тим більше, коли до ділянки відповідальності входить зона проведення АТО.

– Стриманий і толерантний. Завжди знайде компроміс і вихід зі складної ситуації, – відгукується про Сергія Вікторовича підполковник Оксана Іванець. – А багатий службовий досвід генерала тільки сприяє цьому.

...Коротка розповідь про кількох офіцерів-прикордонників. Про тих, котрі чітко знають і своєю службою підтверджують, що таке честь мундира. Усі вони різні. Кожен із своїм літописом службово-бойових буднів. Проте єдиними помислами доля з'єднала фронтова завзятого, мужнього і незламного. Чиє життя, як і багатьох їхніх побратимів, може слугувати взірцем для інших.

На знімку: генерал-майор Сергій Бідило (праворуч) і полковник Андрій Ігнат'єв.

■ проба пера

Школа сильних

Молодший сержант Тетяна Хатамова нещодавно повернулася з Навчального центру Держприкордонслужби. Потрапила вона туди не зі шкільної лави, а після закінчення університету, роботи на цивільному поприщі, одного року служби у відомстві в званні солдата, тобто зі сформованим характером та власним поглядом на життя, обов'язок і питання захисту Батьківщини. Кожного місяця десятки молодих активних людей приймають рішення присвятити своє життя захисту державного рубежу. Тож, аби дати їм трішки знань про те, що чекає в найближчому майбутньому, редакція попросила Тетяну поділитися своїми враженнями так би мовити «зсереди».

Тетяна ХАТАМОВА

Я чекала цього дня цілий рік, з того часу як підписала контракт.

7 серпня. Ось і настав довгожданий момент. Вирушаю в дорогу. Позаду – рік очікування. За три години я на місці.

Перше шиккування. «Бажаю здоров'я, товариші прикордонники! – Лунає над плацом. – Ви – у Навчальному центрі підготовки молодших спеціалістів Державної прикордонної служби імені генерал-майора Ігоря Момота!» Наступні три місяці наше життя буде розписане за чітким розпорядком дня.

8 серпня. Перший ранок. Починаються вічні запізнення. З'являються перші питання: «Куди йти і о котрій годині шиккування?».

9 серпня. Мене перевели в іншу групу. Шокована.

У суботу трусимо ковдри... Ні, однозначно, вранці приємніше бігати.

Уперше – за розкладом вихідного дня. Декілька годин «часу на особисті потреби». Проте розслабитися не встигаємо, він пролітає надто швидко.

Минув тиждень. На вулиці спека, численні конспекти, «летучки», «прикордонний контроль», від якого не сховатися.

З'являються перші сльози і «Я хочу додому»...

«Терпи, солдат, – генералом будеш!»

18 серпня. Ми на кладовищі. День народження генерал-майора Ігоря Момота. Говорить декілька слів дружина, друзі, побратими Героя... По щоді поволі сповзає сльоза...

Ось і перше вересня. Святкове шиккування. Проходження, до якого готувалися хтозна-скільки. Урочисте привітання командира, доведення наказів, оголошення подяк... І ці «10 кроків між підрозділами», які нам уперто не даються.

Перші практичні заняття. Полігон. Тремтить рука, і палець сповзає на спусковий гачок – перший постріл. «До мішеней!» – побігла моя подруга, вчорашній викладач вищої математики. 31 очко. На «11». А їй завтра повертатися до Луганського загону. Отже – в АТО... До оборони рубежів. Вживе?.. Не покидають думки...

Перші холоди. Задавнена застуда і температура 39 – не біда. Зранку горнятко міцної кави – і пішла. В руці міцно затиснутий АК. Сьогодні на порядку денному залік із загальної тактики.

А ввечері знову чашка кави.

– Ти як почувася?..

– Краще всіх!

– Я не чекаю іншої відповіді. Так з'являються друзі. Без компромісу та зволікань... Найкраща подруга – саме там.

На ранок – зарядка. Треба викластись – попереду залік із фізичної підготовки.

19 вересня. Неділя. 30 відсотків особового складу – у місто. Перестороги перед виходом: «Ви ж військові. Честь прикордонника – передусім».

КПП, приїхала мама. Я ще ніколи не була так рада обійняти рідні плечі. А вдома все як завжди... А більше нічого й не треба. За дві години на неї чекає автобус.

14 жовтня. День захисника України. Улюблена викладач стала начальником циклу. Я рада. Наші ряди вже рівно-батьоро рушають кроком. Ніхто не збиває ногу і з легкістю вдається тримати дистанцію. Час витрачено не дарма...

А в телефонну слухавку подруга з Києва розповідає, як вона нудьгує...

Починаються останні екзаменаційні два тижні. Безкінечні іспити-заліки. Згадуються університетські роки... Таку кількість питань, як на «Тактиці прикордонної служби» з того часу не бачила.

Склали. Вже хочеться додому. На всіх чекають рідні. Сяють очі. І знову у телефоні лунає мамине: «Коли будеш?». Це звучить уже зовсім по-іншому, ніж раніше.

Час лине швидко. Здавалося, три довгі місяці...

Ми покидали Оршанець зі своїми новими друзями, які залишаться поряд, бодай на тому кінці телефонного дроту, і точно з більшим розумінням того, ким ми стали, вимовляючи заповітні слова: «Служу українському народові!».

■ ПАМ'ЯТЬ

Історія України, на жаль, має багато трагічних сторінок. Безперечно, найтрагічнішими з них є голодомори 1921 – 1923, 1932 – 1933 та 1946 – 1947 років, які стали моторошними прикладами організованої та цинічної політики радянської влади стосовно цілеспрямованого знищення української нації. Нинішнього року наша держава відзначає 70-ті роковини найменш вивченого і дослідженого голоду в Україні, який забрав життя понад мільйон людей.

Третій голодомор

Аліна ДАНИЛЮК

УБИВЧА ПРОДРОЗКЛАДКА

Друга світова війна вщент спустошила Україну. На руїни було перетворено 714 міст і понад 28 тисяч сіл. Причому 250 з них спіткала доля Хатині. Втратили притулок близько 10 мільйонів людей. Було зруйновано понад 16 тисяч промислових підприємств і близько 30 тисяч колгоспів та радгоспів. Різно скоротилося поголів'я худоби. Тільки безпосередні збитки, завдані народному господарству України, становили 285 мільярдів карбованців. Ця сума в п'ять разів перевищила витрати УРСР на будівництво нових заводів, фабрик, залізниць, електростанцій, шахт, радгоспів та інших підприємств протягом трьох довоєнних п'ятирічок разом узятих.

Проте, як-то кажуть, біда не приходять одна: весна – літо 1946-го в 16 областях України були дуже посушливими. Нещадна стихія знищила майже всі зимові та ярові посіви. Такого лиха тут не було 50 років. Валовий збір зернових був утричі меншим, ніж 1940 року. Звичайно, зіткнувшись з такими труднощами селяни потребували державної допомоги. Проте натомість 4 липня 1946 року в Москві для Української РСР було затверджено річний план здачі зерна державі із урожаю в кількості 340 мільйонів пудів (5440000 тонн).

У багатьох областях України їли також дрібних гризунів, собак, кішок. Були навіть випадки канібалізму і трупоїдства. Тільки за два місяці 1947-го зафіксовано 16 випадків вживання в їжу людських трупів.

Працівників системи держзаготівель (Уповмінзагу) було наділено особливими повноваженнями проведення ревізій. Оформлені ними матеріали направлялися до судів і швидко виконувалися. Керівників колгоспів, які до здачі зерна в рахунок плану хлібозаготівель видавали голодуючим хоча б трошки хліба за трудові, піддавали репресіям.

Непосильний план селяни не могли виконати, про що перший секретар ЦК КП(б)У Микита Хрущов повідомив Йосипу Сталіну. У відповідь «вождь народів» заявив: «Ти м'якотіль! Тебе обдурюють, вони грають на твоїй сентиментальності. Вони хочуть, щоб ми витратили наші державні запаси».

І замість зменшення плану Москва зажадала його беззаперечного і якнайшвидшого виконання. Центр вже не задовольняло тотальне вивезення зерна з колгоспів та радгоспів, урожай державі мали віддати і звичайні громадяни зі своїх присадибних ділянок.

При цьому більшість колгоспників не одержали свої зароблені 15 відсотків хліба за трудові. Крім того, в роки війни були розорені їхні підсобні господарства. 43 відсотки селян не мали корів, а 20 відсотків – узагалі ніякої худоби.

Натомість продукти, вивезені з голодуючого українського села, відправлялися до різних регіонів СРСР. Україна в той час була головним постачальником зерна для Ленінграда, овочів – для Москви. Також багато хліба вивозилося за кордон. 1946-го до європейських країн, які теж захопила посуха, було експортовано 1,7 мільйона тонн зерна. Наприклад, лише до Берліна надійшло 969 тисяч тонн пшениці та 60 тисяч тонн інших продуктів, 50 тисяч голів худоби. Протягом 1946–1947 років до Албанії, Чехословаччини, Польщі, Угорщини, Болгарії, Фінляндії, Франції було відвантажено 2,5 мільйона тонн зерна.

САМ НА САМ ІЗ ГОЛОДОМ

У березні 1947 року Лазаря Кагановича було обрано першим секретарем ЦК КП(б)У замість «м'якого», на думку Сталіна, Микити Хрущова.

Проте досягнути бажаних обсягів не вдалося. План було виконано на лише

62,4 відсотка. Радянське керівництво у цьому звинувачувало «український буржуазний націоналізм». Селяни все більше потерпали від репресій. Вони ніби знову повернулися у жахливі 30-ті роки із введенням сумнозвісного Закону про п'ять колосків, за яким було засуджено і ув'язнено сотні тисяч людей.

На аграріїв накладалися непосильні податки майже на все: на кожне фруктове дерево, кожна домашню тварину. Тому українцям доводилося вирубувати садки та вирізати худобу. Також селяни були позбавлені можливості обробляти свої ділянки, адже працювали у колгоспі без вихідних.

Крім того, під приводом «економії у витраті хліба» ще у жовтні 1946 року з централізованого постачання за хлібними картками було знято понад 3,5 мільйона людей, з них близько 2,9 мільйона – сільських жителів. У містах пайкового хліба було позбавлено непрацездатне населення і дітей.

Найлютішим голод був узимку та весною 1947-го, перетворившись на голодомор. Люди рятувалися як могли: відкопували мерзлу картоплю, буряки, що лишилися на полі після минулорічних жнив. Навесні рятувалися щавлем, кропивою, лободою та конюшиною. У багатьох областях України їли також дрібних гризунів, собак, кішок.

Досягнути бажаних обсягів не вдалося. План було виконано лише на 62,4 відсотка. Радянське керівництво у цьому звинувачувало «український буржуазний націоналізм».

Були навіть випадки канібалізму і трупоїдства. Тільки за два місяці 1947-го зафіксовано 16 випадків вживання в їжу людських трупів.

Через недоїдання поширилася дистрофія. У лікарнях перебувало 125 тисяч таких хворих. Близько 100 тисяч знаходилися у тяжкому стані, але не могли бути госпіталізованими, бо не вистачало лікарняних ліжок і продуктів харчування. Станом на 2 липня 1947 року в Україні нараховувалося понад 1 мільйон 154 тисяч виснажених голодом людей. Особливо великою була дитяча смертність. Загалом Україна втратила понад один мільйон населення.

Типовим явищем стало жебрацтво, що заповонило села, залізничні станції, селища й міста. Багато дітей і людей похилого віку, жінок з грудними дітьми ходили по хатах, просили хоча б якої-небудь їжі. Деякі матері наважувалися на відчайдушні вчинки – завозили своїх дітей у міста і лишали там, сподіваючись, що їх заберуть до дитячих будинків.

1947-го Сталін все ж таки дав вказівку виділити продовольчу і насінневу позику Україні та 140 мільйонів рублів для організації безкоштовного харчування населення. Водночас було здійснено грошову реформу, під час якої вилучено гроші в усіх, хто якось чинив зміг їх заощадити.

За банківськими вкладами до 3 тисяч карбованців обмін грошових знаків відбу-

вався у співвідношенні 1:1, вклади від 3 до 10 тисяч карбованців скорочувалися на 1/3, а вклади понад 10 тисяч – на 2/3. Найбільше постраждали ті, хто зберігав гроші на руках: вони отримали лише один новий карбованець за 10 старих. Також було підвищено ціни. Тож допомога Україні виявилася при- марною.

ДОПОМОГА ЗАХІДНОЇ УКРАЇНИ

Багато людей, тікаючи від голодної смерті ще з початку 1946 року, вирушали до західних областей України. Там було мало колгоспів, селяни зібрали непоганий урожай, а загони Української повстанської армії чинили спротив вивозу зерна і закликали

допомагати голодуючим. 1947 року на території восьми західноукраїнських областей було зафіксовано 906 різноманітних акцій УПА, вогневі сутички і бої з підрозділами МВС-МДБ, чиновниками, які забирали хліб у селян. На жаль, репресивну машину зупинити було неможливо, але й надто форсувати продрозкладку «совєти» побоювалися.

Прибулі в західноукраїнські села колгоспники й робітники купували за гроші чи обмінювали речі на хліб, крупи, картоплю та інші продукти й поверталися до своїх домів. Дехто наймався на роботу й залишався – це врятувало життя сотням тисяч людей.

Однак населення Західної України також страждало від насильницької колективізації та репресій, а в деяких регіонах і голоду. Особливо сильним був голод на Буковині, де в перші повоєнні роки більш маштабно, ніж в інших областях, проводилася колективізація, і смертність перевищувала народжуваність. Проте тут сім'ям, які вступали до колгоспів, видавали по 200 кілограмів зерна, що допомагало вижити.

Голодомор 1946 – 1947 року не досліджений так детально, як голод 1932–1933 та мав не такі печальні наслідки. Однак це не робить даний злочин радянської влади проти українців меншим.

Тож у День пам'яті жертв голодоморів, запалюючи свічку на своєму вікні, згадаймо тих, хто став жертвами нелюдського диктаторського режиму Москви. ■

■ від щирого серця!

Персонал Національної академії Державної прикордонної служби України ім. Богдана Хмельницького сердечно вітає з Днем народження заступника ректора Національної академії з персоналу, доктора психологічних наук, професора, полковника **Олену Федорівну ВОЛОБУЄВУ!**

Щиро бажаємо міцного здоров'я, щастя, радості, життєвої наснаги, добра, реалізації ідей і задуманих планів, бадьорості духу, позитиву, професійних успіхів і наукових досягнень!

Колектив Інформаційного агентства Державної прикордонної служби України вітає офіцера відділу інформаційно-аналітичного забезпечення інформаційно-аналітичного управління Департаменту аналізу та оцінки

■ спорт

Об'єднуюча сила футболу

У містечку Винники, що у передмісті Львова, відбувся футбольний турнір серед команд воїнів АТО західного регіону України.

Ярослава МЕЛЬНИК

Організатором змагань виступила громадська спілка «Всеукраїнське об'єднання воїнів АТО «Українці разом!» і новостворена Федерація футболу учасників антитерористичної операції.

На поле стадіону імені Богдана Маркевича вийшло шість команд. Усіх учасників турніру привітали заслужений тренер України Мирон Маркевич та голова громадської спілки «Всеукраїнське об'єднання воїнів АТО «Українці разом!» Руслан Руденко.

■ зірки на погоні

від 17 листопада 2016 року №1159-ос по Західному РУ ДПСУ

полковник

підполковнику **ГАЄВСЬКОМУ Андрію Анатолійовичу**

підполковник

майору **ШАТАЛОВУ Євгену Борисовичу**

по Азово-Чорноморському РУ ДПСУ

полковник

підполковнику **МАГДИЧАНСЬКОМУ Сергію Миколайовичу**

від 18 листопада 2016 року №1161-ос по Південному РУ ДПСУ

підполковник

інформації полковника **Олександра Максимовича ФИЛЯ** з 50-річним ювілеєм!

Бажаємо міцного здоров'я, натхнення у службі, невичерпного оптимізму в усіх починаннях, родинного затишку й благополуччя, всіляких гараздів і наснаги в подоланні перешкод на життєвому шляху, непохитної віри у перемогу України, а також даруємо ці віршовані рядки:

*Хай дорога стелеться кривато,
Буде чиста й рівна, як струна,
А добро не омине хату,
Як не омине цвіт весна!
Хай здоров'я, радість і достаток
Сиплються для Вас як вишні цвіт,
Хай малює доля з буднів свято,
І Господь дарує Вам багато літ!*

■ народна підтримка

Захисники захисників

На базі Київського національного економічного університету імені Вадима Гетьмана в Києві відбулося урочисте відкриття «Координаційного центру допомоги учасникам АТО та членам їх сімей».

Володимир ПАТОЛА

Його основні завдання: соціальна адаптація та психологічна реабілітація фронтовиків, юридичні, медико-оздоровчі послуги, перекваліфікація воїнів на обрані цивільні спеціальності, а також допомога родинам військових. Усі послуги надаються безкоштовно.

Відвідувачі можуть скористатися допомогою юриста, психолога, масажиста, тренажерним, волейбольним і футбольним залами, стадіоном, тенісним кортом та бібліотекою. Центр проводить набір на курси іноземної мови, інформаційних технологій, основ підприємницької діяльності та бізнескультури, діловодства, програми ІС та інші. Відвідувач може і просто прийти заради відпочинку та спілкування.

Серед засновників Центру: громадські організації «Штаб національного захисту», «Набат Кривбас», «Добра справа», Синодальне управління військового духовенства УПЦ КП, приватні медичні установи, педагогічні колективи. До роботи активно долучаються відомі підприємці і просто небайдужі.

– Я прийшов, дізнавшись про причетність до створення Центру людей, яких добре знаю, – наголосив президент Національного комітету спорту інвалідів України Валерій Сушкевич. – Громадянське суспільство сьогодні має потужний потенціал. Ви

■ ЮДП

Радісна посвята

До Всеукраїнського Дня гідності та Свободи у Краматорську відбулася урочиста подія – посвята школярів у юні друзі прикордонників.

Олександр ШАПОШНИК

Вона проходила у знаковій частині міста, де спочивають герої-захисники української землі. Присутність воїнів Краматорського прикордонного загону викликала неабиякий інтерес у учасників свята.

можете зробити неймовірне для тих, хто захистив і сьогодні захищає нас на сході.

Керівник Центру – Вікторія Самойленко в особистій розмові зазначила, що до справи долучаються різні люди. Хтось приносить власноруч в'язані шарпетки, а хтось перекошує десять тисяч гривень на лікування пораненого. Допомога завжди адресна, конкретним воїнам чи членам їхніх сімей.

З подяки розпочав звернення до присутніх Михайло Бережанський, для якого АТО – уже п'ята війна.

– Спасибі волонтерам, які допомагали нам. Капеланам, які були з нами в Дебальцевому, Пісках, Донецькому аеропорту. Вам, наші матері, доньки і дружини за те, що чекали і підтримували. Великий уклін дружині Світлані й синам командира взводу 17-ої танкової бригади Олега Булатова (позивний «Бог»), Лілії – дружині кулеметника 25-го батальйону «Київська Русь» Героя України Сергія Цимбала, який загинув 7 жовтня під Дебальцевим, а також його сину. Ми пам'ятаємо ваших чоловіків, батьків, ми пам'ятаємо їх усіх, і цю пам'ять пронесемо до кінця!

Воїни та їхні рідні, яким потрібна допомога, а також небайдужі, хто хотів би співпрацювати з Центром можуть звертатися за адресами:

в Києві – вул. Дегтярівська 49 г, Державний вищий навчальний заклад «Київський національний економічний університет ім. Вадима Гетьмана», 2 поверх, кімнати **023-023а. Тел. +38 (068) 125-36-77, +38 (099) 515-04-07. e-mail: koordcenter.at@gmail.com;**

у Кривому розі – пл. Визволення, 2. Криворізький економічний інститут «Київський національний економічний університет ім. Вадима Гетьмана», 1 поверх. Тел. +38 (098) 040-84-04, +38 (0564) 90-16-16. e-mail: nabatkryvas@gmail.com.

– Саме завдяки вашій мужності й героїзму люди в Україні живуть у спокої, мають можливість займатися власними справами, грати у футбол, – зазначив Маркевич.

А потім на футбольному полі почалися баталії. За результатами змагань перша трійка переможців продовжить у грудні боротьбу за почесний трофей уже на футбольних майданчиках Київщини. У запеклій боротьбі першими виявилися футболісти львівського ФК «Легіон» (Національна академія сухопутних військ України), другим – ФК «Рівне-АТО». Замкнула трійку призерів команда «Західний Кордон». Крайним бомбардиром турніру став прикордонник Олександр Кіщук.

По завершенні змагань від імені воїнів АТО Миронові Маркевичу було презентовано український прапор із автографами учасників турніру й футболку. Усі присутні хвилиною мовчання вшанували світлу пам'ять бійців, полеглих у боях за Україну. ■

майору **СТЕЦЬОКУ Степану Володимировичу**

від 21 листопада 2016 року №1166-ос підполковник

по Північному РУ ДПСУ майору **ЛИПЧУ Дмитру Анатолійовичу**

майору **ЧЕХІВСЬКОМУ Віктору Петровичу**

майору **ШАРАП Тетяні Леонідівні**

130 головному центру зв'язку, автоматизації та захисту інформації ДПСУ

майору **ЛЕВЧУКУ Андрію Петровичу** з 19 листопада 2016 року

Управління кадрового менеджменту АДПСУ

Засновник:
Адміністрація
Державної
прикордонної
служби України

Видається
з липня 1943 року

Прикордонник
України

Свідоцтво про реєстрацію:
КВ № 8071 (28.10.2003 р.)
Передплатний індекс:

61023

Головний редактор
Костянтин ПАСЕЦЬКИЙ

Заступник
головного редактора
Андрій ГЕРАСИМКІВ

Чергова по номеру
Аліна ДАНИЛЮК

Тижневик надруковано у друкарні ТОВ «Мега-Поліграф»

Адреса: м. Київ, вул. М. Вовчка, 12/14. Тел.: 581-68-15

Замовлення: 51115
Наклад: 4150 прим.

З питань розміщення реклами на шпальтах газети звертатися у відділ медіапроектів та договірної роботи Інформагентства Держприкордонслужби України за тел.: (044) 239-84-75

Відповідальність за достовірність фактів, цитат, власних назв та інших відомостей несуть автори публікацій, а рекламної інформації – рекламодавець. Редакція не листується з читачами. Редакція може не поділяти точку зору автора. Рукописи не повертаються і не рецензуються. Редакція залишає за собою право редагувати матеріали. При використанні наших публікацій посилання на газету обов'язкове.

Наша адреса:
02099, м. Київ,
вул. Ялтінська, 11

Тел./факс:
566-43-30 (багатоканальний)
239-85-73, 239-85-77

E-mail: redactor@dpsu.gov.ua
kordo@ukr.net